

© Laura Jianu în rolul Jenny-Speluncă din Opera de trei parale de Bertolt Brecht la Odeon (regia: Beatrice Bleont)

LAU A JIANU: „Zidul tăcerii din ființa mea“...

Epatantă, misterioasă, cu farmecul inteligent al unei absolvente de Fizică Atomică (înainte de A.T.F.), Laura Jianu e o actriță inedită printre „speranțele” de astăzi. Cu o siluetă fragilă de manechin, înaltă și „periculos de frumoasă”, cu ochi de un albastru rar, mari și expresivi, are toate datele unui star internațional. A fost comparată uneori cu Jane Fonda. A terminat A.T.F. în 1996, la clasa Olga Tudorache (al cărei portret îl are mereu în fața ochilor). În prezent este angajată Teatrului Odeon, unde joacă în Opera de trei parale (regia: Beatrice Bleont) și în Barrococo Party (regia: Sergiu Anghel).

□ **Care poate fi legătura între fizica atomică și actorie?**

■ Eu!... Nu știu... absolvirea unei facultăți tehnice cred că îmi conferă o anume gândire, o scară de valori trecută însă, în primul rând, prin sângele, camea și propria mea gândire. Practic, sunt în căutarea mea, nu a unei experiențe exterioare. N-am avut o copilărie normală, m-am căutat mereu pe mine însămi, prin prisma ființei, nu a teoremelor. După ce am terminat Fizica, am predat-o cinci ani de zile. Faptul că n-am găsit ceea ce căutam mi-a îndreptat pașii către actorie. Pentru mine n-a fost un vis de copil, ci o „ață” care m-a tras spre zona asta și la care n-am vrut să mă gândesc până în clipa în care mi s-a înfățișat drept ceva inevitabil. Am avut contact cu scena, însă, de foarte mult timp, pentru că în „body-type”-ul meu exista gena dansului. Cred că nu eu am decis. Eu am acceptat să mă duc acolo unde mă chema un fir nevăzut dinlăuntru meu. Dar condițiile exterioare au fost cele care mi-au impus direcția aceasta. Sunt deschisă către tot ceea ce-mi oferă viața. Nu știu cât o să mai continui experiența actoriei, cert e că în clipa de față simt că-mi face bine, că mă ajută. Și sunt curioasă ce va urma.

□ **Vă „metamorfozați” incredibil după tipologia fiecărui rol. Sunteți de nerecunoscut de la un personaj la altul... Totuși, ați avut senzația că sunteți distribuită ca element de decor?**

■ Nu. Adică, așa sper! Niciodată nu mi-a plăcut genul ăsta de catalogare, care trimite la alte zone decât cea a meseriei. Cred că e vorba de frumusețea **atitudinii**, care se reflectă și pe chip. Când sunt supărată, sunt extrem de urâtă! Sunt un om în permanentă schimbare. Strălucesc de bine și mulțumire uneori, când găsesc acea părțică a ființei mele care mă face să mă bucur de lumina ce-mi cade pe față, de aerul încins sau rece, acea scânteie divină. Vibrez, sunt o ființă sălbatică. Nu știu cum să mă comport cu oamenii care se cramponează de cuvinte.

□ **Există o latură, intangibilă, pe care n-o poate descifra publicul, dar care dă personalitatea?**

■ De mică am avut „zidul tăcerii” foarte bine ancorat în ființa mea. Mă bucur că trăiesc într-un corp sănătos, că am o minte întreagă, care n-are zone de nebunie sau exaltare... deși trăiesc pătimaș, așa cum e și normal pentru profesia noastră. Să te joci cu corzile tale sensibile... Îmi dau seama că sunt văzută ca un obiect frumos, dar îmi iau revanșa după ce mi se descoperă și interiorul... Simt malaxorul de invidii din jurul meu, care întărește și mai tare acea latură intangibilă... Starea cea mai benefică pentru sufletul uman este cea de echilibru instabil, în care, dacă nu păstrezi controlul asupra punctului de echilibru, te poți prăbuși, dar în același timp e confortabil să te menții. Ca în fizică! Dacă privești toată viața din punctul ăsta de vedere, nu ai cum să fii dezamăgit.

□ **Acest echilibru instabil se referă la calitatea dumneavoastră de actriță și la aceea, mai nouă, de profesoară, sau la faptul că nu vă puteți decide între cele două?**

■ Poate. Contactul cu scena e esențial, iar contactul cu generația care vine după tine te pune la curent cu noile probleme care apar și te menține într-o continuă prospețime. Dacă te duci într-o singură direcție, pierzi ceva, însă dacă te îndrepti spre amândouă, crești ca personalitate.

□ **Aveți un amestec de romantism și luciditate. V-am găsit ascultând Recviem-ul lui Mozart... Percepți altfel muzica decât prin prisma discotecilor sau petrecerilor...**

■ Nu suport atmosfera discotecilor, nu-mi plac nici petrecerile mondene. Le consider pierdere de vreme. Am învățat să dansez sărind din floare în floare pe desenul covorului din sufragerie. Așa s-a născut primul meu dans. Aveam un geam imens acasă, la Constanța, cu vedere spre largul mării; vedeam pescărușii care planau și le imitam zborul. Aveam grijă să nu lovesc florile... ■

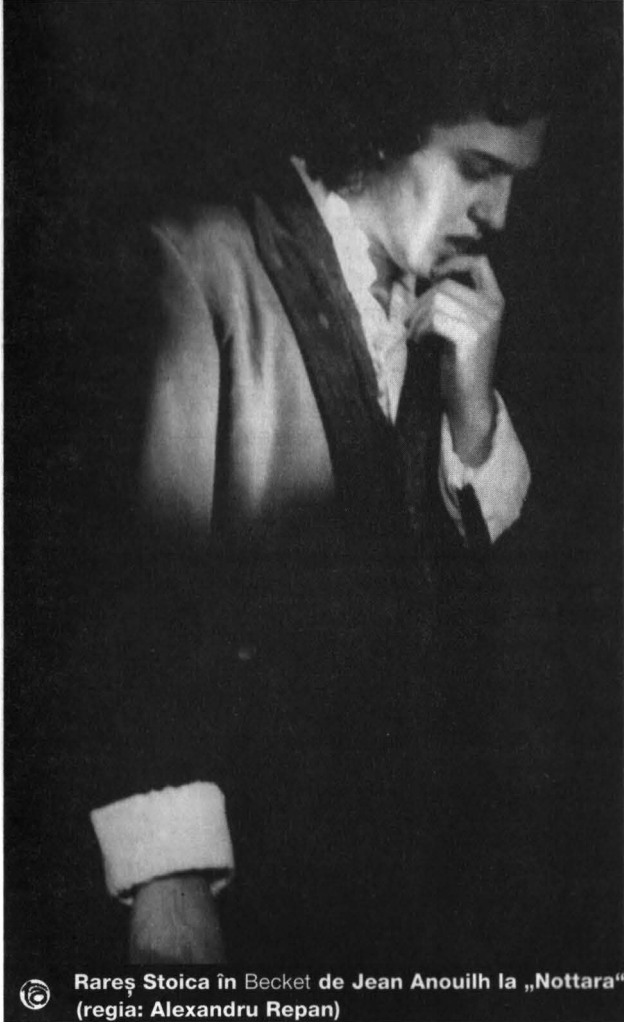
RAREȘ STOICA: „Un alt Becket decât cel din istorie“

Un actor cu totul special, cu un timbru vocal aparte și o forță dramatică evidentă și temperată totodată, mi-a atras atenția după interpretarea personajului Thomas Becket la Teatrul „Nottara”, în spectacolul cu acest titlu. În varianta pe care o văzusem, Henric al II-lea era George Alexandru, în cealaltă joacă Marius Stănescu. Dar, în ambele, protagonistul rămâne Rareș Stoica.

□ **Ați citit despre personaj sau ați intrat în rol îndrumat de Alexandru Repan?**

■ Firește că m-am documentat, dar absolut toate cărțile pe care le-am citit vorbesc despre un alt Thomas

Minuni de spus la gura sobei

Rareș Stoica în Becket de Jean Anouilh la „Nottara“
(regia: Alexandru Repan)

Becket decât cel pe care l-a înfățișat Anouilh în piesă. „Istoria Angliei“ a lui Maurois îl arată ca pe un om cu mulți ani mai în vârstă (și se pare că așa a fost) decât Henric și mult mai „altfel“ decât personajul lui Anouilh. Aici e vorba despre doi tineri, e mai mult o „joacă“ decât respectarea strictă a unor date istorice.

□ **Care e istoria colaborării dumneavoastră cu regizorul Alexandru Repan și cu Teatrul „Nottara“?**

■ Mi-a fost profesor. Am intrat în Institut în 1989, la a treia încercare, făcând parte din ultima promoție formată din patru băieți și patru fete. Deci am dat ultimul examen pe vremea lui Ceaușescu, foarte dificil, și am intrat la clasa lui Dem Rădulescu, iar în ianuarie '90 ne-am mutat toți la „formula“ Alexandru Repan. Am terminat în '93 și primul rol într-un teatru profesionist a fost un rolșor în **Actori și trădători**, la „Nottara“, în regia lui Tudor Mărăscu, după care au urmat și alte colaborări cu acest teatru, dar și cu Teatrul Mic. Deocamdată, slavă Domnului, mai joc două roluri principale în afară de Thomas Becket, în **Laurii domnului Schutz**, montat de Mircea Cornișteanu, și în **Doi tineri din Verona** de Shakespeare, în regia lui Cătălin Naum.

□ **Sunt „cele mai dragi“?**

■ Ar mai fi câteva de care-mi amintesc, două spectacole de diplomă, două roluri la care am ținut enorm: Isidor din **Tutti-Frutti** și Satin din **Underground**, după **Azilul de noapte**, datorită căroră, cred eu, m-am remarcat și am câștigat încrederea anumitor oameni de teatru, care mi-au dat mai târziu șansa să fiu distribuit în continuare.

IOANA FLOREA

Un teatru vioi, pitoresc, de impetuoasă energie a simțământului patriotic este teatrul de inspirație istorică al lui Boris Crăciun. Zică alții ce-or zice, în disperările ori în descumpănirile lor. Într-un climat tot mai străin de spiritul imnic, uite că se găsește (încă) o voce care proclamă, cu aplomb sanguinic, mândria de a fi român...

Din adânc de vremuri și până în epoca de însângerață glorie a războiului de Independență există – în credința dramaturgului moldav – o continuitate. Sunt, ca să ne exprimăm scoțos, câteva permanente în destinul mult-pătimatei etniei de la poalele Carpaților – „visul măreț de unire“, „neatârănarea“, străjuirea, cu oricâte jertfe, a „vetrei străbune“. Și încă... Glia binecuvântată, la care au râvnit dintotdeauna tot felul de seminții hrăpărețe, însușirile nepereche ale unui neam care, prin înțelepciune și vitejie, s-a fost făcut pasămite vrednic de mitul dacic, oblăduitor trimiși parcă de providență, iată un mănunchi de elemente alcătuitoare ale unui basm reconfortant, tămăduitor de complexe.

O lectură ușoară, instructivă ne oferă acest volum de **Teatru istoric**, într-un tip de discurs simpatic prin tonusul lui robust, voinicos și prin mesajul euforic, menit a stimula gimnastica reflexelor de autohtonitate. Se cuvine menționat numaidecât că textele dramatice ale lui Boris Crăciun, puse în undă, s-au bucurat de un mare ecou, cu deosebire în mediul rural. Îmi povestea un coleg de breaslă, binecunoscut prin duhul lui hâtru, că în zilele când se transmitea la Radio Iași nu mai știu ce serial cu haiduci zămislit de prolificul nostru autor, ulițele cutărui sat erau literalmente pustii. Asta zic și eu succes de public... Dar ascultați alta și mai și! Un barosan de pe timpuri, șef peste niște iazuri, se arăta dispus să ofere – țineți-vă bine! – un camion de pește în schimbul unor înregistrări cu piese de preferatul lui, Boris Crăciun. Ați spus ceva?... Un camion de crăpceni (sau ce-or fi fost) – nu-i de color!

Îmi place peștele, dar nu și somnul... spiritului critic, așa încât îmi propun să parcurg cu luare-aminte și pe inima goală (de efuziuni...) cartea cu litere aurii apărută la Editura Porțile Orientului. Prima piesă – primele acorduri sărbătorești: **Triumful lui Burebista**. Ne aflăm, cu voia dramaturgului, în anii irepetabili ai Daciei felix, epoca de aur când, sub sceptrul marelui cărmuitor, dacii liberi și „frații geți“ și-au dat mâna, renunțând la „ciondăneli“. Unirea face puterea. Ceilalți, scordisci, bastarni se tot ițesc pe la hotare, gata să dea năvală, dar aici, în rotundul așezărilor ce și-au găsit „matca“, domnesc liniștea și bunăstarea. o atmosferă idilică învăluie cetatea Sarmizegetusei, peste care basmul își flutură câținel aripa. O țară de poveste... Păi nu? Avem rigă falnic, o

